

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7874/2025
15.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца „Raiffeisen banka“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., против тужених сада пок. АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Таловић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8941/19 од 24.10.2024. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8941/19 од 24.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 8941/19 од 24.10.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7806/19 од 17.05.2019. године, ставом првим изреке, прекинут је поступак у односу на туженог АА, те је одређено да ће се поступак наставити када наследник или старалац заоставштине преузме поступак или када их суд на предлог противне стране позове да то учине. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Првог основног суда у Београду Иив 3048/18 од 24.10.2018. године у односу на туженог ББ. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавези тужени ББ да тужиоцу на име дуга исплати износ од 1.686,13 евра са каматом од 24.05.2008. године коју одређује Европска централна банка а од 25.12.2012. године до исплате са каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, у динарској противвредности по средњем курсу тужиоца на дан исплате, као и захтев за накнаду трошкова извршног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затеном каматом од дана наступања услова за извршност па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 8941/19 од 24.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена у ставовима другом, трећем и четвртом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, као и битних повреда одредаба парничног поступка, како то произлази из навода ревизије, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

На ревизију тужиоца тужени ББ је благовремено одговорио.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за исплату меничног дуга одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену основаности приговора застарелости тужиоачевог потраживања применом члана 78. Закона о меници, као и општег рока застарелости из члана 371. ЗОО с обзиром на чињеницу да је тужилац током поступка истакао да потраживање према туженом произлази из закљученог уговора о кредиту. Битне повреде одредаба парничног поступка које тужилац у ревизији истиче с обзиром да вештачање које је предложено није обављено, не могу се истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Како је питање застарелости потраживања из уговора о кредиту довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Овај поступак отпочео је предлогом за извршење на основу веродостојне исправе поднетим дана 12.10.2018. године, а вредност предмета спора је 1.686,13 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења предлога за извршење, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија тужиоца недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић